

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 485. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708760129312/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

– ligesom forundret over at finde ham *saaledes*, og paa samme Tid tagende hans varme Ord, hans ærbødige og hengivne Blik som en Tribut, hendes egen Tillid til ham og Respekt for ham nok kunde retfærdiggøre.

Aa ja, ja ikkesandt – vi vil være Venner, gode Venner? sagde hun gentagne Gange holdende hans Haand i sin.

Men derpaa gled hun atter for et Øjeblik tilbage i noget Undvigende – som søgte hun i sig selv og ikke rigtig var klar paa, hvordan hendes Ord kunde fortolkes – og efter et saadant Øjeblik kunde hun afbryde ham næsten hæftigt: Nej, nej; De maa ikke tillægge mig saa meget godt. Kendte De mig rigtig, som jeg er, saa vilde De finde mig misundelig, smaalig, mistroisk – ja lavt tænkende – kort sagt, et ganske almindeligt Kvindemenneske! lo hun. Jo jo, De skal tro det, naar jeg siger Dem det. Der er blot Et, jeg forlanger at De skal stole paa: jeg kan være trofast mod mine Venner – jeg glemmer ikke selv tilsyneladende Ubetydeligheder – men deraf følger ogsaa at jeg husker, hvad der krænker mig. Og man siger, at jeg nemt saares. Dér ser De, hvad De har at rette Dem efter .... aa jeg forekommer mig virkelig utaalelig til Tider. Gud véd om jeg har godt af den megen Ensomhed! tilføjede hun hen for sig, bøgende Hovedet, ridsende med Parasollens Dupsko i den tørre Jord.

Han sad og saa' paa hende fra Siden af. Hvor mylrende mange Spørgsmaal skød der ikke frem i ham – og hvor smuk fandt han hende ikke – hun, som ikke var nogen Skønhed – ikke havde Anna Funchs regelmæssige, bløde Ansigtlinjer – ikke Jaguarens stolte, strenge Profil; men yngre end de to Damer, hvem han uvilkaarligt sammenlignede hende med, besad hun denne ugenivelige Ynde, uden ved Blik, Miner, Paaklædning at røbe sig som bevidst over sin Tiltrækning. Han dvælede ved hendes ulasteligt formede Nakke, den klare, blegrøde Teint, det lille, fine Ore, den smukke Mund – den viljefaste Hage .... saa' alligevel slet ikke paa hende, sagde sig selv, at han ikke kunde udgrunde det Tiltrækkende ved hende, at det ikke laa deri og deri, at hun egenlig var ham saa uendeligt fjærn, og at han i Fjærnheden hav-

de hende for sig ligesaa attraaværdig som hun sad dér ved hans Side .....

Hun løftede sine glansfulde graa Øjne, kloge og bedrøvede og dog skælmske – lysende af denne Intelligens, der syntes at gennemskue ham og dog var i Forlegenhed med ham – denne Mand dér, som holdt af de lange Pavser og ikke vidste at bruge dem til noget bedre end til at se paa hende. Utaalmodigt var hendes Blik .... Ja ja, Edith! sagde han – jeg har den slemme Vane at blive distrait; men ogsaa jeg lever meget ensomt .....

Hun trak tvivlende paa de lyse, let skyggede Bryn. De har dog Deres Frihed, kan gøre og lade, som De synes, rejse, blive borte, komme igen, vælge Deres Selskab ....! sagde hun.

Jeg har ikke min Frihed – ikke endnu. Men sæt jeg vilde tage den – for bestandig – hvad vilde De saa, Edith? spurgte han dæmpet.

Hun tav, drog paa Brynene, lo saa og svarede henkastet: Deres Frihed – hvad skulde jeg med den? .... tror De, jeg samler paa »Friheder«, som man samler paa Frimærker? ... det er dog virkelig komisk!

Der var en let Bitterhed i hendes Stemme. Edith! sagde han bebrejdende.

Hun gav sin Kjolenederdel et lille Slag med Parasollen: Ja – Edith og Edith og Edith – sagde hun hæftig. Og hvorfor »Edith«?

Aa ja – naturligvis – De er i Deres Ret – saadan hedder jeg jo – det er mit Navn – og Alle kalder mig ved det – De med! Tro blot ikke at jeg er fordringsfuld ... men .... eller tro, hvad De vil – hvad De vil – værs'god!

Hun saa' bort – og han paa hende; og han tænkte: Nu vil jeg blive vred, jeg vil skænde. Og han sagde spydigt: Skal jeg maaske sige Frøken Ravn? .... De er barnagtig, Edith!